

Предъ менъ се изпрѣчватъ нови суходолища, украсени по первазитѣ си съ най-разнообразни тантели отъ „мечи ровини“. Между тѣхъ има и ливадища, затова и цѣлата мѣстность съ дола заедно се нарича Стаки ливади. Околността има тжженъ видъ. Горитѣ сж отдавна унищожени и червенитѣ пѣсѣчници, или сж покрити съ тънъкъ почвенъ пластъ, или сж съвсемъ оголени. На мѣста сж правени опити за залесяване съ нѣжни борчета, но повечето отъ тѣхъ сж изсѣхнали. Пъкъ изглежда, че не е мѣстото за боръ. При 700—800 метра надморско равнище не е естественъ поясъ за иглолистни породи.

Спуснахъ се въ единъ дълбокъ долъ, за да ида при парясана сграда край запусѣла овощна градина. Както и предполагахъ, оказа се, че това е старинния балшенски манастиръ св. Тодоръ. Имало е и други сгради, но отдавна сж порутени. Въ жалко положение е и манастирската църква. Стариятъ сводовъ покривъ е отдавна съборенъ и върху четиритѣ стени е струпанъ новъ, дървенъ. Отъ живописа сжщо ни следа. Нѣкога си имало старци, които живѣли въ манастира и пазили имота му, но после всичко било оставено на произволъ.

На западъ отъ манастира има два буйни извора, подъ които селянкитѣ отъ Балша сж си направили малки вирове (топила) за киснене на грѣститѣ (конопенитѣ стѣбла). Държатъ ги въ водата по три седмици, следъ което ги изплавятъ, изсушатъ и начукатъ. Отъ така приготвения конопъ се изработватъ здрави, макаръ и груби долни дрехи.